

Čís. 4237.**Souběh zločinu podle § 153 tr. zák. se zločinem podle § 99 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 20. srpna 1931, Zm II 256/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 16. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Hmotněprávním důvodem zmatečnosti se vytýká, že vyhrůžky obžalovaného, pronášené současně se zlým nakládáním, jsou vyčerpány skutkovou podstatou zločinu podle § 153 tr. zák., a že skutková podstata zločinu podle § 99 tr. zák. odpadá. Námitce nelze přisvědčiti. Kdežto § 153 tr. zák. trestá porušení tělesné integrity již skutečně nastalé, je předmětem právní ochrany podle § 99 tr. zák. (mimo jiné) bezpečnost napadeného před budoucím ohrožením této integrity, v níž jest napadenému ublíženo vyhrůžkami způsobilými vzbuditi důvodné obavy před ublížením teprve nastávajícím. Vyhrůžka do budoucnosti, spáchaná u příležitosti přítomného poškození na těle, měla-li náležitosti podle § 99 tr. zák. (které nejsou zmatečností popírány), není tedy vyčerpána trestem za poškození již nastalé, a na souběh obou trestných činů za obojí způsob porušení různých právních statků jest tím spíše uznati, že bylo vyhrožováno ublížením nepoměrně těžším než bylo ublížení skutečně způsobené. Správně byla tudíž vyhrůžka kvalifikována samostatně podle § 99 tr. zák. a zmateční stížnost je bezdůvodna.

Čís. 4238.

Pojem »ukrývání« ve smyslu § 201 c) tr. zák. nepředpokládá nutně, by byla pachatelem zřízena mezi věcí a jejím vlastníkem (uschováním, zpracováním nebo jinak) nepřekonatelná překážka, takže je vlastníku přímo nemožné vypátrati věc, již pozbyl (znova se jí ujati); stačí již stěžování znovunabytí věci oprávněnou osobou, která jí pozbyla, způsobením takových změn v zevnějšku nebo v umístění věci, které i jen znesnadňují vlastníku vypátrati věc, poznati ji a zmocniti se jí uplatněním a dokázáním vlastnického práva.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1931, Zm II 283/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 7. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 201 c), 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný opatřil značkou své firmy cizí láhve omylem ho došlé (že byly láhve ty buď obžalovaným samým anebo za jeho souhlasu značkou jeho firmy opatřeny). Po právní stránce namítá stížnost, že tu není podstatné náležitosti přestupku podle §§ 461, 197, 201 písm. c) tr. zák., ukrývání; čtrnáct lahví, označených písmenami F. Č., nebylo prý ukryto, nebylo — jak zákon žádá — učiněno nepřístupným zraku a fysickému dosahu pravého vlastníka, nýbrž kolovalo v okolí pravého vlastníka, a to na místech, kam měl přístup, kde byl v obchodním spojení a kde se sám přesvědčil o tom, že s jeho lahvemi bylo nesprávně manipulováno. Nehledíc k tomu, že rozsudek předpokládá kromě ukrývání i, že si obžalovaný láhve přivlastnil, a že by stačil tento předpoklad o sobě, an zákon uvádí sice znaky ukrývání a přivlastnění hromadně, spatřuje však zřejmě v ukrývání činnost, kterou se přivlastnění zpravidla projevuje a uskutečňuje, je námitka i jinak pochybena. Pojem ukrývání nepředpokládá nutně, by byla pachatelem zřízena mezi věcí a jejím vlastníkem — uschováním, zpracováním nebo jinak — nepřekonatelná překážka, takže je vlastníku přímo nemožné, vypátrati věc, již pozbyl, a ujati se jí znova; postačuje (srovnej rozhodnutí čis. 2267, 2806 sb. nejv. s.) již stěžování znovunabytí věci oprávněnou osobou, která jí pozbyla, způsobením takových změn v zevnějšku nebo v umístění věci, které jen znesnadňují vlastníku vypátrati věc, poznati ji a zmocniti se jí uplatněním a dokázáním vlastnického práva. Této povahy byla i zjištěná činnost stěžovatelova, neboť byly jí — třebaš po případě prostřednictvím jiné osoby podle příkazu a za souhlasu stěžovatele činné — skoro úplně zničeny značky, poukazující na osobu pravého vlastníka, kterému bylo tím při nejmenším značně stěžováno poznati svůj majetek a dokázati své vlastnictví, třebaže se s dotčenými lahvemi u svých zákazníků mohl setkat a měl tak příležitost pátrati po svém ztraceném majetku a po značkách prokazujících jeho vlastnictví.

Čís. 4239.

I všeobecná výzva, by se dělnictvo snažilo dosíci splnění svých (krajních) požadavků revolučním třídním bojem (občanskou válkou), je po případě podněcováním ve smyslu § 15 čis. 3 zák. na ochr. rep.

Subjektivní stránka.

Hanobení republiky ve smyslu § 14 čis. 5 zák. na ochr. rep. výtkou, že zákony republiky jsou dělány proti dělnictvu, že dělníci jsou utlačováni ve prospěch továrníků a že to republika trpí a podporuje.

Subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1931, Zm II 287/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 16. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 15 čis. 3 zákona na ochranu republiky a přečinem podle § 14 čis. 5 téhož zákona, mimo jiné z těchto